

Vári Csaba

AKKOR

Mert kikapcsolják akkor
a reflektorokat, a plazmákat,
a ledeket, leoltják a lámpákat,
és elfújják az összes gyertyát.
Nagyon sötét lesz és halálos
csönd, és rettenetes várakozás.

Mily sápadtak a földi fények –
zeng föl egy messzi, tán égi ének.
Én csurom hallgatás leszek,
mint akinek szorítják a torkát,
és azt hiszem, nagyon fogok félni.

Mert fölkérdezik akkor: hol a ti
szívfényetek, amit induláskor
kaptatok ajándékba égköves
talizmánként? Ez lesz az esti
kérdés, mielőtt megágyaznának,
mindörökkön-mindörökre. Ámen.

ESTI DADOGÁSOK

1.
A te fehérséged: kötés.
A te ölelésed: oldás.
A te tisztaságod iszonyú,
lángoló lámpaoltás.

2.

Képtelenség, hogy vers vagy te is.
A mindenség nyelve a tied.
Irgalmatlan együgyű a te beszéded,
kegyetlen szép egymaradt szíved.

3.

Az a nap is eltelt, nélküled,
majd évek, szavam se volt. Fényüket
hagyott csillagok ilyen némák,
vagy vérontás után az arénák.

LÉGYITT

1.

Ne siess, ne késs, ne reménykedj!
Ne hozz magaddal kételyt, hitet.
Ne csinálj rólam alakot, képet,
magad se hozd, ami csak pillanat,
test és tekintet.
Amiképpen magadat először,
úgy szeress engem!
Vesd le terheid, múltad, inged,
vedd le a szívedig bőröd, ha enged
így szeretnem.

2.

Légyitt, mert ott már: mindörökké!
Képtelenség, mert képzelhetetlen,
hogy nem lesz se itt, se ott,
se fönt, se lent, csak állunk középen,
mint egy tágratárt, tündöklő titok,
mert te sem leszel és én sem,
csak sírás a boldogságig,
csak egyvalaki ha segít

állni majd a fényben,
állni mozdulatlan
öleléseit.

3.

Talán szeretlek. A többi félelem,
és idő és por, szó és mozdulat.
Talán szeretsz. Egyéb: torzó,
érthetetlen és kétes beszéd.
Valaki összetette értünk,
már kezdetekkor
a két kezét.

ŐSZLES

Vörös levélbe lobbant, majd libbent,
és illant át a nyár, aztán már barnába.
Színes vásznakat sző ez a napszak,
foltozott takarókat terítve a tájra,

szokni, hogy nyár után ősz les.
Idegeinkké szelídülnek a fák.
Az öregedő délutánok szívére
telepedik titkon a szomorúság.

Egyetlen, érthetetlen alma a fán.
Hamar fordul a nap, az időmalom,
és fáradtabban ágyaz meg éjszakára
az esti test, és benne a nyugalom.

Nyarak nyakába hullnak a csillagok,
belealkonyodunk az égi naptárba.
Remeg a szívünk, akár a remény,
s az éjjeli lámpa lilás belvilága.